

Arrest

nr. 272 755 van 16 mei 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213 bus 15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 13 december 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 november 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2022.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE MARTELAERE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 november 2021 stelden de politiediensten vast dat verzoeker gebruik maakte van de identiteit van A.K. en onder deze identiteit, gelet op een bevel tot gevangenneming van deze persoon, naar de gevangenis was overgebracht.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 13 november 2021 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker op 13 november 2021 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 12.11.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: [S.]

Voornaam: [S.Y.]

[...]

Nationaliteit: Sierra Leone

In voorkomend geval, alias: [K.A.] [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

uiterlijk op 13.11.2021.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik van documenten die hem niet toebehoren. (PV nummer AN.22.LB.121439/2021 van de politiezone van Antwerpen)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart enkel samen te wonen met een vriendin, zonder enige verdere toelichting. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Hij verklaart verder niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

[...]

x Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

[...]

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van een Belgische identiteitskaart op naam van [K.A.] [...]

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik van documenten die hem niet toebehoren. (PV nummer AN.22.LB.121439/2021 van de politiezone van Antwerpen)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

“De bestreden beslissing bepaalt dat het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 7, al 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

8° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 74/14:

§3, 1° er bestaat een risico op onderduiken

§3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

-Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt dat de verwerende partij bij het nemen van elke beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met specifieke persoonlijke omstandigheden.

Art. 74/13 VW. stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vermelde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG:

“bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijnen houden de lidstaten rekening met:

a) het belang van het kind;

b) het familie - en gezinsleven;

c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. en eerbiedigen zij het beginsel van non - refoulement.”

Echter staat in de bestreden beslissing enkel dat hij samenwoont met zijn vriendin en dat een gemeenschappelijke woonplaats niet volstaat.

Verzoeker en zijn partner [L.K.] [...] zijn al jaren samen. Ze wonen samen, vormen een gezin en wensen in de toekomst ook te huwen.

Er werd geen rekening gehouden met de gezinssituatie van verzoeker. De motiveringsplicht is geschonden. De bestreden beslissing schendt artikel 74/13 Vw.

-Er wordt verwezen naar een PV. Verzoeker werd volgens de bestreden beslissing op heterdaad betrapt op "gebruik van documenten die hem niet toebehoren". Bijgevolg wordt de verzoeker geacht de openbare orde te kunnen schaden.

In deze context wenst verzoeker te verwijzen naar het arrest van 11 juni 2015, Zh en O met nummer C554/13, al. 50-52.:

"Bijgevolg dient een lidstaat het begrip „gevaar voor de openbare orde” in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 per geval te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, erop zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115.”

In casu wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker een gevaar voor openbare orde kan zijn.

Een PV is geen veroordeling. Er wordt geen objectief element aangehaald waaruit blijkt dat verzoeker de openbare orde zou kunnen schaden. In het kader van haar beoordelingsbevoegdheid dient de DVZ rekening te houden met het vermoeden van onschuld, hetgeen een fundamenteel beginsel in het strafrecht is en onder meer gewaarborgd wordt door artikel 6 van het EVRM. Het vermoeden van onschuld belet natuurlijk niet dat de gemachtigde op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388.) maar van enig onderzoek en/of motivering is in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier sprake.

Omwille van bovenvermelde redenen, dient een schending te worden weerhouden van artikel 7 Vreemdelingenwet, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

-Art. 8 EVRM beschermt het gezins- en familieleven.

Verzoeker verwijst naar een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 31 juli 2008, nr. 14.731 waarin wordt beslist: “Meer specifiek kunnen de politionele bevoegdheden op basis van artikel 7 Vreemdelingenwet de administratieve overheid niet vrijstellen van de internationale verplichtingen die het heeft onderschreven. Een van die verplichtingen heeft betrekking op de bescherming van de rechten gewaarborgd door artikel 3 en 8 EVRM, die een directe werking hebben. De overheden zijn desgevallend gehouden om de wettelijke bepalingen die ermee in strijd zijn, buiten beschouwing te laten. Bijgevolg mag de administratieve overheid geen automatische toepassing maken van artikel 7 Vreemdelingenwet, wanneer de betrokkene voorafgaandelijk elementen heeft aangebracht waaruit een mogelijke schending van een fundamenteel recht dat erkend wordt door en directe werking heeft in België. In een dergelijk geval, wanneer de eisende partij een beroep doet op fundamentele rechten op

een precieze en gemotiveerde wijze, is de Raad bevoegd om de toepassing van artikel 7 Vreemdelingenwet, te weigeren.”

Ook de Raad van State kwam reeds tot deze beslissing in het arrest van 26 augustus 2010, nr. 206.948. In het arrest wijst de Raad van State erop dat er onder meer geen bevel mag gegeven worden als dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, ie artikel 8 EVRM.

Verzoeker vormt een gezin met zijn vaste Belgische partner, [L.K.] [...]. Verzoeker verwijst naar art. 8 EVRM en zijn recht op een privé, familie- en gezinsleven. Er werd geen rekening gehouden met bovenstaande feiten waardoor het bevel om het land te verlaten een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM en van de materiële motiveringsverplichting. De beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie waarbij verzoeker het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten dient dan ook te worden vernietigd.”

3.2. De Raad merkt op dat artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat verweerder, behoudens indien meer voordelige bepalingen uit een internationaal verdrag spelen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten moet afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen wanneer deze vreemdeling in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van dezelfde wet vereiste documenten.

In casu staat het niet ter discussie dat verzoeker een vreemdeling is die niet werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen en dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet voorziene documenten. Verzoeker beschikt immers niet over een geldig paspoort dat is voorzien van een geldig visum of over enige verblijfstitel.

Waar verzoeker aanvoert dat verweerder onterecht heeft verwezen naar artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en verkeerdelijk besloot dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, moet worden gesteld dat deze grief is gericht tegen een overtollig motief in de bestreden beslissing en een dergelijke grief niet tot de vernietiging van deze beslissing kan leiden. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij dit onderdeel van het middel (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

Daarenboven moet worden gesteld dat het niet kennelijk onredelijk is om, op grond van de vaststelling dat verzoeker zijn ware identiteit trachtte te verhullen door gebruik te maken van documenten die hem niet toebehoorden, te oordelen dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. Het gegeven dat verzoeker (nog) niet werd veroordeeld voor het gebruik van een identiteitsdocument dat hem niet toebehoorde doet geen afbreuk aan het feit dat hij op heterdaad werd betrapt bij het gebruik van dit identiteitsdocument. Verzoeker, die zich schijnbaar niet bewust was van het feit dat de persoon wiens identiteit hij gebruikte het voorwerp uitmaakte van een bevel tot gevangenneming, gaf slechts aan dat hij iemand anders was op het ogenblik dat hij, onder de identiteit van A.K., naar de gevangenis was overgebracht. Verzoeker stelt tevens zelf op correcte gronden dat het vermoeden van onschuld niet verhindert dat verweerder op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Zijn betoog dat niet blijkt dat enig onderzoek werd gedaan en dat verweerder naliel enige motivering inzake de feiten die aanleiding gaven tot het besluit dat hij een gedrag stelde waaruit kan worden afgeleid dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid in de bestreden beslissing op te nemen mist feitelijke grondslag. In de bestreden beslissing kan immers worden gelezen dat hij op heterdaad werd betrapt op het gebruik van documenten die hem niet toebehoorden en hieromtrent een proces-verbaal werd opgesteld. Er kan niet worden ingezien welk verder onderzoek verweerder nog zou dienen te voeren, nu het niet is betwist dat verzoeker op heterdaad werd betrapt bij het gebruik van een identiteit die hem niet toebehoorde en hij geen enkele aanvaardbare verklaring kan geven voor het stellen van een dergelijk gedrag. Verzoekers verwijzing naar een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie leidt niet tot een ander besluit.

Gelet op het feit dat verweerder in de bestreden beslissing uitdrukkelijk heeft aangegeven dat hij rekening hield met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan verzoeker niet voorhouden dat moet worden aangenomen dat verweerder de verplichting om, bij het nemen van de bestreden beslissing, het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheids-

toestand van de betrokken onderdaan van een derde land in aanmerking te nemen niet heeft gerespecteerd. Verweerder heeft bovendien verder uitdrukkelijk overwogen dat verzoeker niet heeft verklaard een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben en dat hij evenmin verklaarde medische problemen te hebben. Verweerder heeft verder oog gehad voor het feit dat verzoeker wel aangaf op hetzelfde adres te wonen als een vriendin en geduid dat hieruit niet kon worden afgeleid dat er sprake is van enige gezinssituatie, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM.

Verweerder heeft ook gemotiveerd dat verzoeker geen mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM aantoonde. In dit verband merkt de Raad op dat verzoeker, tijdens zijn gehoor, verklaarde dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende in Griekenland, doch dat dit werd afgewezen en dat verweerder er terecht op wees dat verzoeker in België geen dergelijke beschermingsstatus aanvroeg. Er zijn geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing in strijd is met het non-refoulementbeginsel.

In zoverre het de bedoeling is van verzoeker om te stellen dat de bepalingen van artikel 8 van het EVRM meer gunstige bepalingen zijn die verweerder zouden verhinderen om toepassing te maken van artikel 7 van de Vreemdelingenwet moet allereerst worden opgemerkt dat de bestreden beslissing geen einde stelt aan enig bestaand recht op verblijf. Er kan derhalve bezwaarlijk worden besloten dat deze beslissing een inmenging zou vormen in het privé- of gezinsleven van verzoeker. Uit artikel 8 van het EVRM kan daarnaast geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker toont ook niet aan dat verweerder zijn relatie die hij stelt te hebben met L.K., een vrouw met de Belgische nationaliteit, incorrect heeft ingeschat. Hij brengt geen stukken aan waaruit zou blijken dat zijn bewering dat hij en L.K. een gezin vormen en dat zij wensen te huwen enige grond heeft. Zijn betoog dat hij “*al jaren samen [is]*” met L.K. is daarenboven moeilijk verenigbaar met het feit dat hij, blijkens het door de politie opgestelde administratieve verslag, verklaarde pas zes maanden in België te zijn. Er blijkt ook geenszins dat een eventueel gezinsleven met L.K. enkel in België mogelijk zou zijn. Tevens moet worden benadrukt dat in het geval een vreemdeling zich bewust was of zich bewust diende te zijn van het feit dat hij illegaal in het Rijk verbleef of dat zijn verblijfsstatus precair was er slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM wanneer deze vreemdeling geen verblijfstitel wordt toegestaan of indien hij wordt verplicht het land te verlaten en dat, gelet op voorgaande vaststellingen, niet kan worden vastgesteld dat dergelijke buitengewone omstandigheden in casu bestaan (cf. EHRM 17 januari 2014, nr. 41738/10, Paposhvili/België; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland). Er blijkt derhalve niet dat de bestreden beslissing een niet toegelaten inmenging in het privé- of gezinsleven van verzoeker vormt of dat er op verweerder een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die een hinderpaal zou vormen om de bestreden beslissing te nemen.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid of dat deze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Gelet op het voorgaande kan evenmin worden vastgesteld dat de artikelen 7 of 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 8 van het EVRM werden geschonden.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK